

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 227/2024
22.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца: АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ЈП КП „Лазаревац“ из Лазаревца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1975/23 од 01.11.2023. године, у седници одржаној 22.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1975/23 од 01.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1975/23 од 01.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 264/22 од 20.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца АА у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, делимично је усвојен преостали део тужбеног захтева тужиоца АА, па је обавезан тужени да му на име мање исплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2017. године од 30.09.2020. године исплати укупан износ од 10.781,76 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, као у садржини тог става. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен преостали део тужбеног захтева тужиоца ББ, па је обавезан тужени да му на име мање исплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2017. године од 30.09.2020. године исплати укупан износ од 7.970,02 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе, као у садржини тог става. Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле ВВ у делу у коме је тражено

да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, као у садржини тог става. Ставом шестим изреке, делимично је усвојен преостали део тужбеног захтева тужиле ВВ, па је обавезан тужени да јој на име мање исплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2017. године од 30.09.2020. године исплати укупан износ од 3.070,57 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе, као у садржини тог става. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1975/23 од 01.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем, петом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужилаца.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име неисплаћених трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2017. године до 30.09.2020. године. Правноснажна одлука којом је тужбени захтев тужилаца делимично одбијен заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцима накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, обрачуната заједно са накнадом трошкова за исхрану у току рада, на основу Колективног уговора туженог од 17.03.2015. године и од 21.03.2018. године, а применом одговарајућих одредби материјалног права. Ревизијом тужилаца оспорава се налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, што значи да тужиоци оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужиоци уз ревизију нису приложили другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора поднета је 22.11.2020. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде за сваког од тужилаца (који нису јединствени супарничари) не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора у односу на сваког од тужилаца не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**